

TIZENEGYEDIK FEJEZET

VILÁGBAJNOKOK LETTÜNK

A 2006-os esztendő nekem nem kezdődött túl jól, pedig ha onnan nézem, hogy Brazíliába mentünk edzőtáborba Toriék-kal, akár jó is lehetett volna. Kolóék ebben az időben Portugáliában voltak.

Eredetileg egyébként úgy volt, hogy Kubába megyünk, de egy segítőkész, idősebb tolmács miatt nem sikerült az odaút, 10 percig kedélyesen társalgott portugálul telefonon, mi ezalatt a hangárban állva biztosak voltunk abban, hogy elintézte az utazást. Miután letette, közölte, hogy rossz volt a szám, ő egy kubai háziasszonnyal beszélt. Így jött képbe Brazília.

Brazília, a Copacabana, a Cukorsüveg-hegy, Rió és minden más. Koló irigyelt is ezért. A valóság viszont az, hogy nekem ez az edzőtábor nem sikerült. Az egyik fiatal, szemtelen csapattársunkat nem tudtam elviselni, állandóan összetűztünk, valamiért nagyon irritált, sokszor már ott tartottam, hogy beverem a képét. Ráadásul a szállás sem volt túl jó, enni meg csak bab és rizs volt, talán a gyümölcsöknek örültem egyedül, így egy kicsit feltöltöttem magam plusz vitaminnal. Többször beszéltünk skype-on Kolóval, mondtam neki, hogy milyen szarul érzem magam. Végül úgy döntöttem, hogy otthagynom az egészséget, és hazajöttem.

Egy dolog azonban nagyon belém ívódott kint. Az egyik kinti kajakos megígérte nekünk, hogy elvisz minket egy vadstrandra, ám ahhoz az igazi gettón kellett keresztül menni.

– Minden értéket tegyetek el, mert itt aztán bármi megtörténhet!

Elpakoltunk mindent, és tízen fiúk nekivágtunk, ott volt Hüti is. Összetákolat bádogházakat láttam, iszonyatos szegénységet, egyszer csak megjelent néhány ember, és elkezdett hozzánk beszélni. Nem tojtunk be, de azért nem is örültünk, hiszen hallottunk olyan rémtörténeteket, hogy a gettóban eltűntek külföldiek. Aztán szép lassan kiderült, az egyik brazil kajakos lány rokonai itt laktak, és ők invitáltak meg magukhoz.

Jobbnak láttuk elfogadni a meghívást, nem tudtuk, mi történik, ha nem megyünk. Egy rendkívül szegényes viskóba léptünk be, lyukas volt a tető, a bádoggal hiányzó darabjait szőttesek és mindenféle szentképek borították. Rengeteg valóságos ereklye volt mindenhol, és az egyik plakáton megpillantottam Szabó Szilviék képét, akik négyesben ezüstérmesek lettek az olimpián. Iszonyatos nyomor volt, de a béke és a szeretet boldoggá tette ezeket az embereket. Zenéltek és táncoltak, igyekeztek elhessegetni rosszkedvüket. Itt tapasztaltam meg először, hogy nyomorban is lehet boldogan élni, sokkal boldogabban, mint egyes gazdagok, a szeretet ereje ugyanis mindennek fölött áll.

Egyszóval hazajöttem és itthon készültem tovább, hiszen komoly feladat várt ránk, a hazai világbajnokság.

A szegedi vb-vel kapcsolatban Koló optimistább volt, mint én, eddig egyébként ez általában fordítva a volt.

A verseny előtti időszak nekem nagyon zűrösen telt, tele volt az életem magánéleti problémákkal, amelyek hatással voltak az edzőmunkámra is. Koló látta, hogy tényleg kivagyok, és kapcsolatunk eljutott akkor egy olyan szintre, hogy engedett vasszigorából.

Úgy alakult, hogy akkor kaptam egy kis boxert, Alexet, hat-hetesen nem hagyhattam otthon. Alig mertem felvetni Kolónak:

- Mit szólnál, ha lehoznám Alexet Szegedre?
- Kit? – kérdezte.
- Tudod, a kis boxert, akit most kaptam.
- Hozd – vetette oda hanyagul.

Nagyon meglepődtem, hogy belement ebbe az egészbe, de úgy láttam, tolerálja, milyen szar helyzetben is vagyok. A kis kutyus ott lakott velünk a szálláson, ez azért is volt nagy dolog, mert Koló mindent, ami a felkészülést vagy a versenyt zavarta, kizárta életünkből, de most engedékeny lett. Pedig már négy éve párosztam vele, nyertünk Eb-t, vb-t, Világkupát, olimpiai harmadikok lettünk, és csak most kezdett megnyílni felém.

Alex azonban nagyon nyüszögött, hiába is volt az előtérben – ez természetes egy ilyen kis kutyától –, és két nap után meg egyeztünk, hogy hazaviszem, hiszen így tényleg nem lehetett készülni. Még szerencse, hogy mindez így történt, mert amikor megérkeztem Csepelre, láttam, hogy áll a szobában a víz, valahonnan az emeletről csöpög. Először azt hittem, valami misztikus dolog történt, mert fent semmi sem volt vizes, végül hosszas nyomozás után rájöttem, hogy a tetőtéri ablak kicsapódott, és ott ömlött be a víz. Vödörszámra hordtam ki.

– Még jó, hogy Koló hazaküldött Alexszal, különben tönkrement volna mindenem – gondoltam akkor.

Az én magánéleti, kutya és egyéb más problémáim mellett még egy dologgal szembesülnünk kellett Szegeden, Koló nem indulhatott kedvenc szerelésében. Ez persze már ütött-kopott volt, de ő mindig ragaszkodott ezekhez a régi ruhákhoz. Amikor kérdeztük tőle:

– Miért?

Mindig azt válaszolta:

– Ezt szeretem, ez kényelmes.

Én úgy gondolom, ez egyfajta kabala is volt számára.

Szóval az új válogatott ruhán volt egy kék csík, ő még a bar-

celonai olimpiait hordta abból a fajtából, az meg tiszta fehér volt. A szabály szerint csak egyformában indulhattunk. Mivel nekem nem tudtunk ilyen régít szerezni, neki kellett keresni egy újat. Edvint pécézte ki:

– Figyelj, kéne kölcsönbe az új Hansened.

– Ott van, vidd el, csak add vissza a verseny után.

A világbajnokságot nagy fölényrel, két hajóval megnyertük 1000 méteren, és akkor ez is sokban hozzájárult ahhoz, hogy még jobban egymásra találjunk.

Többször meglepődtem rajta, az elő- és középfutamok után fel volt dobva.

– Jól mentünk – ezt ő is elkezdte mondani, pedig előtte erre nem nagyon volt példa.

Még ő bíztatott engem:

– Jó lesz, rendben lesz.

És olyan jó lett, hogy egy kilométeren addigi pályafutásunk legjobb pályáját mentük, ugyanolyan jót, mint 2004-ben Poznanban, az Eb-n 500 méteren. Így már a hosszabb távon is megvolt az a verseny, amellyel tudtunk saját magunknak példálózni. Az eredményhirdetés nemcsak a hazai közönség és pálya miatt volt csodálatos. A dobogó tetején állva egymás szemébe néztünk, megöleltük egymást, ez a pillanat örökre megmaradt, itt gratuláltunk egymásnak először, négy év után. Kolónak nagyon nagy érzelmei voltak, de nem szerette kimutatni, még maga előtt is palástolta. Szerintem úgy gondolta, ez nem fér bele a kőkemény profi sportoló életébe.

Érzektem nála egyfajta lazulást, és már én sem voltam zöldfülű, kezdtünk egyenrangúvá válni. Itt már éreztem, hogy még tudatosabban akarok rá hatni.

Emlékszem, a szegedi vb után velünk volt kiplakátózva az egész város, és készültek ilyen zászlók is.

– Szeretnék egy ilyen zászlót emlékbe – mondta.

Így hát elmentünk a hivatalos helyekre, hogy beszerezzünk

egy párat, de senki nem tudott már adni, mert elfogyott. Csak az maradt, ami kint volt az utcán.

- Nem baj, Koló – mondtam. –, akkor lopunk egyet! Pechünkre éppen ott volt a Blikk fotósa, aki hallott mindent. Elindultunk éjszaka, Koló többször hangoztatta:
- Bucok, ez lopás!

Aztán:

- Ez bűncselekmény, hagyjuk az egészet. Jött a szokásos, hivatalos szövegével.
- Nem – mondtam –, mi világbajnokok vagyunk, most miénk a világ.

Természetesen a másnapi Blikkben megjelent akciónk, többen hívtak gratulálva, de nem a vb-cím miatt, hanem hogy Kolonics Györgyöt erre rá tudtam venni.

A vb után persze Edvin kérte a szerelését:

- Koló, kérem vissza a ruhámat.
- Nem adom.
- Hogyhogy nem adod? Megegyeztünk.
- Na jó, de akkor még nem tudtam, hogy nyerünk.
- És?
- Kérhetsz bármit, de ezt már nem kapod meg.
- Jó, akkor kérek két baszót.

– Tudod, ez az a birkózódressz, amelyben nyáron evezünk – mondom Dittmernek. – Koló egyáltalán nem szeretette hordani, ezért szívesen adta oda Edvinnek. A vb-aranyat hozó kék csíkosat meg megtartotta, és úgy vigyázott rá, mint a szeme fényére, a későbbiekben is ebben indult. Nála ez egyfajta babona volt.

Abban az évben szeptemberben elmentünk még Tajvanra, a sárkányhajó világbajnokságra is. Természetesen Koló is jött

velünk, azt gondoltuk, jó lezárása lesz az évnek. Bangkokon keresztül utaztunk, és rengeteg időnk volt az átszállásig, így én megbeszéltem egy gyerekkori barátnőmmel, hogy találkozzunk kint a városban, ő évek óta ott élt.

– Ne rád kelljen várni! – szolt Koló és a többiek.

– Ne aggódjatok – mondtam megsértődve –, nem vagyunk gyerekek, mindenki tudja, mikor indul a gép.

Aztán mit ad isten, majdnem lekéstem, mivel rossz metróra ültem, előtte pedig még nekem volt nagy pofám, hogy a lányok el ne tévedjenek. Írtam egy sms-t Edvinnek, hogy valamit csináljanak, húzzák az időt. Erre visszaírtak Kolóval, a mai napig emlékszem a szövegére: „Már bezavartak minket, ha nem vagy ott, szívtál, hülye barom.”

Rohantam, mint az őrült, teljesen leizzadva érkeztem meg, de a kézipoggyászomban volt egy rezgőborotva, ezért nem akartak felengedni a gépre. Végre nagy nehezen feljutottam, a többiek már rég ott ültek, és nagy röhögéssel és tapssal fogadták érkezésemet.

A vb nagyon jó hangulatban telt, a 2000 méter volt a legkeményebb, amikor egyenkénti indítással mentek egymás után a 20 fős sárkányhajók. Mindenki nagyon komolyan vette, küzdöttünk a folyón, miközben a nap vöröslő tányérra lebukott, fröcsögött a víz, akár a gladiátorok, húztunk, és ebben a nagy hajtásban egyszer csak összenéztünk Kolóval...

– Ezt is megnyerjük, Bucok, érzem.

– Naná – válaszoltam kissé lihegve.

– Ez a mi évünk, mindent megnyerünk, csak figyelj az öreget! – és evezett tovább, mint egy megszállott.

Élvezte, és én is, mert remek volt a csapat és a hangulat, jól éreztük magunkat, hiszen együtt lehettünk, és volt víz, lapát, hajó és verseny, ennél több nekünk soha nem kellett a boldogsághoz.

Végül két másodperccel győztünk, és a mindig óvatoskodó Koló olyan boldog volt, hogy elsőként ugrott be a vízbe. Ő, aki külföldön még az ismeretlen kajákat sem kóstolta meg, beugrott ebbe a piszkos vízbe. Lavinát indított le, mindenki ment utána. Már a vízben mondta Edvinnek:

– Hú, nem kellett volna beugranom, ki tudja, milyen fertőzést kapok.

Mi Edvinnel tovább maradtunk Tajvanon, mint Koló, ő ment haza, mi meg egy körutazást terveztünk Thaiföldön. De annyira nem akartunk ott maradni még egy éjszakát sem külön, hogy amikor mentek el, kísértáltunk a szálloda elé, és Koló látta, mennyire el vagyunk keseredve, még csinált egy búcsúfényképet is.

Hazarepült ugyan, de nem úszta meg bangkoki kiruccánásunkat. Valaki ajánlott egy bár, hogy keressük fel, mi viszont elfelejtettük a nevét, így az éjszaka kellős közepén felhívtuk:

– Figyelj, mi annak a bárnak a neve?

– Mi van? – kérdezett vissza.

– Tudott, ajánlották azt a helyet, Cowboys, vagy valami ilyesmi.

– Én nem emlékszem, egyébként is éjszaka van.

Gondolom, kellemetlen lehetett neki Andi előtt, hogy miért éppen tőle kérdezzük egy bangkoki bár nevét.

– De feltétlenül el kell mennünk oda – mondtuk már kissé mólésan.

– Na, jó, megszerzem a nevét.

Nem tudom, hogy csinálta, de öt perc múlva már szólta a telefonon:

– Soul Cowboys a bár neve – és már diktálta is címet.

Mindig számíthattunk rá, még ilyen helyzetekben is. Valahol volt benne egyfajta lazaság, de nehezen tudta előhozni, ezekben a szituációkban viszont kijött belőle. Szeretett minket,

ezért bármikor hívtuk, ha tudott, támogatott. Szinte bármit képes volt elintézni, kifinomult, elegáns modora, előzékeny stílusa sokat segített saját magának és nekünk is.